

Miljövalkyria med kändisporträtt

GöteborgsOperan, Göteborg, 1 december 2019 - Premiär
Richard Wagner: Die Walküre

GöteborgsOperan har nu kommit halvvägs i sin ringcykel och talet om hållbarhet och miljöaspekt känns inte lika framträdande längre. För att återknyta till "Hur det hela började" (som man valde att ge förra årets *Rhenguldet* som undertitel) visas vid tre tillfällen en filmatiserad föreställning av densamma på Lilla scenen i anslutning till *Valkyrian*. Det fungerar över förväntan. Som extramaterial (ca 10 min) visas också några intressanta avsnitt med kommentarer från såväl regissör som dirigent om uppsättningen av *Ringens* som vore värdefulla att få tillgång till på hemsidan.

Valkyrian börjar med en kort tillbakablick; i orkesterförspelet ser vi Wotan och Erda i en öm kyss. Deras kärleksbarn blir Brünnhilde. Sen går Wotan vidare till en jordisk kvinna, som efter ett kort möte med Wotan, också blir gravid och

sen ser vi de små barnen Sieglinde och Siegmund leka på scenen. Scenbilden är densamma som i *Rhenguldet*. I mitten en hög- och sänkbar cirkel. En fondvägg som kan göra rummet mindre och där det står skrivet Lagen - Frihet. De ledord som Wotan kämpar med och emot, och som visar kontrasterna mellan Fricka och Brünnhilde.

I första akten växer spänningen mellan syskonparet Siegmund och Sieglinde långsamt fram. I *Rhenguldet* gjorde **Brenden Gunnell** en Loge som fungerade som spelets motor, ständigt i rörelse för att få fördelar och kunna styra sin omgivning. Nu visar han en annan sida av sitt konstnärskap. Hans vackra och kraftfulla tenorklang är både mjuk och säker och han håller i sina höjdtoner med elegans och briljans. **Elisabet Strid** sjunger helt i harmoni med sin broder och man. Vackert, effektivt, kraftfullt och hennes karaktär är både tydlig och impulsiv. Hon döper Siegmund i vatten precis innan han brister ut i *Siegmund heiß' ich* och därpå döper hon sig själv. Det är en svårtolkad handling. Är detta en rit, ett infall, eller en tradition? Tolkningarna kan vara många. **Mats Almgrens** Hunding är inte alls hotfull och med sin säregna tonbildning så blir hans rolltolkning inte mer än en antydning till fara.

Andra akten öppnar med att Brünnhilde sitter vid pappa Wotans skrivbord. Hon sprakar av energi och självkänsla. Här ser vi pappas flicka. **AnnLouice Lögdlands** Brünnhilde är i vokal toppform och med den personligt färgade spetsen på höjden fullkomligen jublar hon i hojotohoropen. Det märks tydligt att relationen till Wotan är stark och tillitsfull. Men hon utmanar honom trotsigt, så när Fricka gör entré är Wotan redan i gungning.

Katarina Karnéus i briljerande vokal högform som den kränkta hustru Fricka fullkomligen förgör sin make genom att hänvisa till hans lagar som måste följas och lydas. Hennes sorti i triumf är drottninglik! **Anders Lorentzsons** Wotan blir i *Valkyrian* en mer komplex och sårbar figur och hans resa igenom sina känslor (även vokalt) gör honom nog mindre gudalik än vad han önskar.

Valkyrieritten bjuder på härlig vokalkraft, men publiken distraheras av att valkyriorna placerar hjälteporträtt på väggen, somliga lätta att känna igen. Men att sitta och gissa vem som är avbildad bredvid Anna Lindh, Dalai Lama, Astrid Lindgren eller Monica Zetterlund leder helt fel. Att sedan placera Brünnhilde på en liten klippa känns inte trovärdigt, men slutet med Wotans avsked blir sämre än avsett då Anders Lorentzson veknar vokalt.

Och med några tårar på kinden undrar jag: Är det så bra? Nja, inte vokalt eller dramatiskt, men musikaliskt är det magiskt. Den formidable dirigenten **Evan Rogister** fyller hela diket och salongen med lyhört orkesterspel, fina soloinsatser och följsamma dragningar. Det är orkestern som har spelat som gudar hela kvällen. Det är de som har burit upp och tätat till skavanker och frågetecken. Rogister är den som har segrat. Varje takt har fått en egen berättelse och ett eget tempo, frasering och styrka. Så nyanserat har jag inte hört en wagnerorkester på länge. Så allkonstverk i all ära, om inte musiken är fundament så blir det ingen opera.

Evabritt Selén

Richard Wagner: Die Walküre (Nyproduktion)

GöteborgsOperan, Göteborg 1 december 2019 - Premiär

Regi: Stephen Langridge

Scenografi och kostymdesign: Alison Chitty

Ljusdesign: Paul Pyant

Dirigent: Evan Rogister

GöteborgsOperans orkester

Siegmond: Brenden Gunnell

Sieglinde: Elisabet Strid

Hunding: Mats Almgren

Wotan: Anders Lorentzson

Brünnhilde: AnnLouice Lögdlund

Fricka: Katarina Karnéus

Gerhilde: Carolina Sandgren

Ortlinde: Gabriella Locatelli

Waltraute: Julia Sporsén

Schwertleite: Hege Høisæter

Helmwige: Åsa Thyllman

Siegrune: Matilda Paulsson

Grimgerde: Natallia Salevei

Rossweise: Ann-Kristin Jones